

Kocianova houslová soutěž

3.-6. 5. 2023

XVIII. ročník festivalu Kocianovo Ústí

65. ročník

No. 1.

KOCIANOVO ÚSTÍ

3. května

9.00 slavnostní zahájení soutěže

10.00 1. kolo 2. kategorie

12.00 1. kolo 3. kategorie

14.00 1. kolo 4. kategorie

16.30 2. kolo 2. kategorie

19.30 *Růžencové sonáty*

Lucie Hůlová Sedláková - housle

Jaroslav Tůma - varhany

☞ kostel Nanebevzetí Panny Marie

Festival Kocianovo Ústí je plnoletý!

Týden plný hudby začíná. Na počest ústeckého virtuosa Jaroslava Kociana se koná nejen 65. ročník mezinárodní soutěže pro mladé houslisty, ale také v pořadí již 18. festival Kocianovo Ústí. Letos nabízí pětici rozmanitých koncertů, ten zahajovací v pondělí 1. května přinesl návštěvníkům Roškotova divadla výjimečný zážitek.

V hlavní roli byl, jak jinak, umělecký ředitel festivalu Pavel Šporcl. Do Ústí přivezl *Koncert č. 1 C dur* Jana Kubelíka, který uvedl ve světové premiéře. „Je krásný, romantický, doufám, že se vám bude líbit stejně jako mně, že se do něj zamilujete stejně jako já. Je to velikánský objev,“ neskrýval na úvod emoce.

Hlavní persona festivalu i soutěže (od loňského roku předseda poroty) zažívá letos výjimečný rok. Před týdnem oslavil v sále pražské Lucerny 50. narozeniny a po velkolepém koncertu navazuje týdenním programem v Ústí nad Orlicí. Ke gratulantům se připojil dodatečně také starosta města Petr Hájek, který stihl poděkovat rovněž všem sponzorům v čele s generálním partnerem, společností Rieter CZ. „Za nás, za naše město Ústí nad Orlicí, bych chtěl Pavlovi pogratulovat k životnímu jubileu, které před týdnem oslavil. Milý Pavle, krásné a ještě

krásnější, nejkrásnější narozeniny! Děkujeme moc, že jste našemu městu věren,“ uvedl Hájek.

Výběr jednoho ze šesti Kubelíkových koncertů nebyl náhodný. Právě Jan Kubelík byl totiž nejvýznamnějším Kocianovým vrstevníkem a rivalem. Studovali Pražskou konzervatoř ve třídě Otakara Ševčíka a své úspěchy získávali ve stejné době. Nutno podotknout, že Kubelíkův věhlas ústeckého rodáka ještě předčil. „Já tedy upřímně netuším, jestli se měli rádi, anebo se nesnášeli,“ přidal svůj jemný humor Šporcl a doplnil: „Svým způsobem sem do tohoto města ale Kubelíkův koncert patří. Měl jsem štěstí jej natočit. >> str. 4

The Kocian festival celebrates its 18th birthday!

A week full of music begins. In honour of virtuoso Jaroslav Kocian, the 65th international violin competition is being held, as well as the 18th Kocian Ústí festival.

This year, there are five concerts in the programme, the first one, which took place on the 1st of May, was an exceptional experience for the audience. The main part was played by the festival director Pavel Šporcl himself. He played the *Concerto No. 1 in C-Major* by Jan Kubelík. “It is beautiful and romantic; I hope you will enjoy it as much as I do and you will fall in love with it. It is an exceptional piece of work,” was Šporcl’s emotional foreword. The main representative of the festival and the competition (and, as of last year, also the jury chairman) experiences a very special year. A week ago, he celebrated his 50th birthday in Lucerna Palace in Prague, and after the phenomenal concert follows a week-long programme in Ústí nad Orlicí. The town mayor, Petr Hájek, offered his congratulations as well, while also thanking all the sponsors along with the general partner. >> pg. 4

Táta si Pavla Šporcla velmi vážil, koho lepšího si přát?

Rodina Hůlových a Kocianka je spojení trvajícím po generace. Josefa Hůlu jste mohli na soutěži potkávat desítky let, jeho syn Pavel soutěž dvakrát vyhrál, 36 let vedl Kocianovo kvarteto a od roku 2009 předsedal porotcům soutěže. Další generaci Hůlových zastupuje Pavlova dcera Lucie. „Nesmím mě těšit, že právě Pavel Šporcl převzal předsednictví poroty KHS po mém tatínkovi. Je pro tuto funkci více než kompetentní,“ říká na adresu ředitele festivalu.

Housle se ve vaší rodině předávají z generace na generaci, znamená to, že právě otec byl pro vaše směřování tím hlavním? Jak moc a v čem konkrétně vás ovlivnil?

Táta pro mne byl a zůstane velkým hudebním vzorem. Neměl sice zpočátku čas ani trpělivost dohlížet na mé hudební začátky, ale od narození mě ovlivňoval svým celkovým přístupem a vztahem k hudbě. Od malička mě brávil na koncerty, stále doma pouštěl nějakou hudbu, občas jsem byla přítomná i na jeho zkouškách nebo zájezdech většinou s Kocianovým kvartetem. Doma se připravoval na koncerty i včetně nutných organizačních a administrativních záležitostí, a tak jsem díky němu věděla a zažívala, co všechno obnáší život koncertního umělce. Nikdy mě ale nenutil, abych se také houslím věnovala profesionálně.

Opravdu ne?

To jsem se rozhodla až sama dobrovolně, asi rok před přijímačkami na konzervatoř. Od dob mých studií na konzervatoři jsem s ním pak vystupovala na koncertech, což pro mne bylo velkou inspirací, motivací, ale i cennou zkušeností. Vždycky jsem obdivovala jeho ušlechtilý způsob hry a noblesní vystupování.

A příběh nekončí, v tradici pokračuje vaše dcera Magdalena, která také hraje

na housle. Vašeho syna Lukáše jsme naopak mohli vidět mezi soutěžícími Heranovy violoncellové soutěže. Přemýšlí už o své hudební budoucnosti?

Obě děti studují na Hudebním gymnáziu v Praze, což jim dává poctivé hudební základy i všeobecné vzdělání, tedy mají možnost rozhodnout se po maturitě i pro jinou než hudební cestu. V dnešní době je určitě výhodou mít všeobecné vzdělání, ale já ve skrytu duše doufám, že se na tu profesionální hudební dráhu oba vydají. Mají k tomu zázemí i předpoklady. Táta měl velkou radost, když obě vnoučata začala na něco hrát, a o jejich hudební vývoj se do poslední chvíle aktivně zajímal. Měli jsme to štěstí, že jsme mohli ještě několikrát společně s tátou, mým manželem violoncellistou Martinem Sedlákem a našimi dětmi vystoupit na koncertech v rodinném kvintetu tří generací. To byly vzácné chvíle, na které nikdy nezapomeneme.

Orchestr Praga Camerata, který Pavel Hůla zakládal, si nyní vede jak?

Po úmrtí mého otce jsme se s manželem ujali vedení komorního orchestru Praga Camerata, který táta v roce 2001 založil a ve kterém jsme s manželem od začátku hráli. Mimo jiné jsme účinkovali i na festivalových koncertech zde v Ústí. Ráda bych také zmínila, že si náš orchestr Praga Camerata v posledních letech často zve ke spolupráci Pavel Šporcl, což nás velmi těší a baví. Měli jsme tu čest doprovázet Pavla i minulý týden v pražské Lucerně na slavnostním koncertě k jeho padesátinám, což byl mimořádný zážitek.

Také hodně náročný na přípravu, že?

Od začátku jsem se částečně podílela na přípravách koncertu, a když začal Pavel vymýšlet program složený z tolika skladeb různých stylů a s tolika spoluúčinkujícími z různých žánrů, trochu jsem se bála, aby koncert nesklouzl do pouhé estrády. Už při první

zkoušce mě ale přesvědčil, že tomu tak nebude.

A během koncertu?

Při samotné akci jsem seděla na pódiu po celé bezmála čtyři hodiny trvání koncertu metr od Pavla a měla tak veškeré jeho hraní a vystupování z první ruky. Můžu zodpovědně prohlásit, že jeho výkon byl obdivu a úcty hodný a na té nejvyšší profesionální úrovni. Ať hrál Vivaldiho, nebo melodii z muzikálu, ať hrál Montiho Čardáš, nebo doprovázel některého z hostů, všechno hrál s plným nasazením a houslisticky naprosto přesvědčivě. Do toho si jen tak mimochodem s absolutním nadhledem „stříhnul“ dvě Paganinské Caprice nebo Sarasateho Cikánské melodie.

Vše se tedy vydařilo podle Pavlových představ?

Program měl dramaturgicky pečlivě promyšlený a velmi vhodně sestavený, mělo to náboj a tah. Za celý večer nezahrál jedinou falešnou nebo nekvalitní notu. Většinu skladeb hrál z paměti, s rodinou si dokonce i zazpíval a celý koncert mile a vtipně moderoval. A to nezmiňuji, že koncertu předcházela ještě čtyřhodinová generálka, kde musel přehrát téměř celý program a k tomu řešil ještě spoustu logistických záležitostí. To zvládl také v klidu a s nadhledem. Zkrátka byla to důstojná oslava fenomenálního houslisty.

A navíc člověka, který převzal důležitou úlohu předsedy poroty Kocianky po vašem otci.

Chtěla bych v té souvislosti podotknout, že mě nesmírně těší, že právě Pavel Šporcl převzal předsednictví poroty KHS po mém tatínkovi. Táta si Pavla velmi vážil, a přestože se nikdy nesvěděl, koho by si jako svého nástupce představoval, věřím, že by byl spokojen. Pavel Šporcl je pro tuto funkci více než kompetentní. Sám vítěz Kocianky, žák profesora Václava Snítily, někdejšího dlouholetého předsedy poroty a žáka Mistra Jaroslava Kociana. Ale především vynikající houslista, který ctí tradice, zároveň se však nebojí experimentovat, vždy na té nejvyšší úrovni. Pro mladé houslisty je nepochybně příkladem a inspirací, dokáže oslovit a nadchnout lidi všech generací i profesí a má výborné manažerské schopnosti. Koho lepšího si na postu patrona a předsedy Kocianovy houslové soutěže přát?

Father held Pavel Šporcl in high regard, who could be better?

Hůla family and Kocianka have been interconnected for generations. Josef Hůla was part of the competition for decades; his son Pavel won the competition twice, he was the leader of the Kocian Quartet for 36 years, and, from 2009, he was the jury chairman. Pavel's daughter, Lucie, represents the next Hůla generation. "I am most pleased that Pavel Šporcl undertook the jury chairman position after my father. He is more than qualified," says she about the competition director.

Playing the violin is something that is passed from generation to generation in your family, does that mean that Pavel was the one who stimulated you? How much did he influence you?

My father was and always will be a significant musical role model for me. Unfortunately, he did not have the time, nor the patience, to watch over my musical beginnings, but he still influenced me from my early childhood through his relationship with music. He used to take me to concerts, music was always playing at our house, and sometimes, he took me to his rehearsals and tours with Kocian Quartet. At home, he used to prepare for concerts, including the necessary organizational and administrative matters, thanks to that, I could see for myself

what it means to be a musical artist. He never forced me to pursue a professional violin career, though.

He did not?

I decided that for myself, about a year before my entrance exam to the conservatory. After my studies, I played at his concerts, which was a great source of inspiration, motivation, and valuable experience. I always admired his fine way of playing and graceful performances.

The story does not end here, though, your daughter Magdalena plays the violin as well, continuing the tradition. Your son Lukáš was among the participants of Heran violoncello competition. Are they planning their musical careers yet?

Both my children study at the musical grammar school in Prague, meaning that they get sufficient musical as well as general education, therefore, they will have an option to pursue other careers than musical ones after they graduate. I think it is an advantage to study at grammar school these days, still, I hope that they will pursue a musical career. They have the necessary background and talent. My father was very pleased to hear that both his grandchildren had taken up an instrument, and he participated actively in their musical

development. We were lucky to have the opportunity to play all together: my father, my husband - violoncellist Martin Sedlák - and my children, at concerts in the form of a family quintet of three generations. Those were special times we will never forget.

What is the current state of the Praga Camerata orchestra founded by Pavel Hůla?

After my father passed away, my husband and I undertook the management of the chamber orchestra Praga Camerata, which was founded by my father in 2001 and in which we both played from the beginning. We also played some concerts at various festivals here in Ústí. Also, the Praga Camerata orchestra is often invited to collaborate with Pavel Šporcl, which is a great honour and pleasure. We also had the honour of playing with Pavel last week in Lucerna Palace in Prague at the celebratory concert of his 50th birthday, it was a memorable event.

Were the preparations intense?

I was helping with the preparations from the beginning. Pavel started creating a programme consisting of compositions of various styles and co-performers of different genres, I started to worry that the concert might turn into a farce. However, right at the first rehearsal, all my worries were blown away.

And during the concert?

At the concert, I was seated on the stage and I could experience Pavel's 4-hour lasting performance first-hand. I can declare that the performance was admirable and artistically supreme. Whether he played Vivaldi, a melody from a musical, Monti's *Csárdás*, or just accompanied another performer, his performance was full of commitment and conviction. On top of that, he masterfully performed two of Paganini's *Caprices* and Sarasate's *Gypsy Airs*.

So everything went according to Pavel's plan?

The programme was very well planned and structured, it was dynamic and lively. There was not a single false or bad note played that night. He played most of the compositions from memory, sang with his family and hosted the whole show with light humour. Moreover, before the show, there was a 4-hour-long final rehearsal where the whole programme was played and some logistical matters were addressed. During all that, he stayed on top of things. Simply, it was a celebration worthy of a phenomenal violinist.

And also of someone who undertook the important role of Kocianka jury chairman after your father.

I just wanted to comment on this, I am more than happy that it is none other than Pavel Šporcl who undertook this position. My father held Pavel in high regard and even though he never explicitly said who should be his successor, I am sure he would have been pleased. Pavel is more than qualified for this job. After all, he himself won the competition in the past, he was a student of professor Václav Snitil, the former long-standing jury chairman and a student of Jaroslav Kocian himself. He is an excellent violinist who upholds traditions but is also not afraid to experiment. I believe he is a role model and inspiration for young violinists, he has the ability to charm people of all ages and professions and has great management skills. Who could be better to fit the place of a patron and jury chairman of Kocianka?

» Dovolte mi, abych zahájil letošní festival, jsem rád, že jste tady, že jste našimi příznivci.“

Pavla Šporcl nazahajovacím koncertu 18. ročníku Kocianova Ústí doprovázela Severočeská filharmonie Teplice. Orchester, jehož historie se píše již od roku 1838, vedl charizmatický kanadský dirigent Charles Olivieri-Munroe. Právě on stojí za vzestupem tělesa, s nímž začal spolupracovat už v roce 1997. Ústecké publikum si mohlo vedle Kubelíkova koncertu vychutnat ještě tvorbu autora, který je také spjat s Pražskou konzervatoří přelomu 19.–20. století, a sice

Antonína Dvořáka. Hned na úvod jeho koncertní předehru *V přírodě* a v druhé půli večera pak *Symfonii č. 5 F dur*, která je v autorově tvorbě považována za zlomovou.

Už první část vydařeného pondělního koncertu se notně protáhla. Šporcovo brilantní provedení Kubelíkova koncertu odměnilo ústecké publikum dlouhotrvajícím potleskem a majitel modrých houslí, laureát Kocianky z roku 1986, se revanšoval přídavkem (Paganini *Caprice* č. 9). Více než důstojný začátek letošního Kocianova Ústí!

» “I would like to, in the name of Canadian conductor Charles the town, congratulate Pavel on his life jubilee that he celebrated last week. Dear Pavel, Happy birthday to you! Thank you for your loyalty to our town.”

The decision to play one of Kubelík's concerts was not arbitrary. It was Jan Kubelík himself who was the most important peer and rival of Prague Conservatory, Antonín Kocian. They both studied at the Prague Conservatory in the class led by Otakar Ševčík and later in the evening, *Symphony No. 5 in F-Major*, Dvořák's crucial composition, was played as well.

Remarkably, Kubelík was more famous than Kocian at the time. The first part of the successful Monday concert “I am really not sure whether they liked or hated each other,” Šporcl's flawless performance was awarded by a long-lasting applause and the owner of the blue violin, Kocianka 1986 laureate, thanked the audience with an encore (*Caprice No. 9* by Paganini). It was an admirable opening of yet another year of the Kocian Ústí festival!

Pavel Šporcl was accompanied by North Czech Philharmonic Teplice during the 18th festival's opening concert. The orchestra, founded back in 1838, was led by charismatic

Laureátkou Heranky vítězka 3. kategorie

Stejně jako loni i letos předcházela Kociance její „mladší sestra“ – Heranova violoncellová soutěž. V pořadí 28. ročník se se čtvrtéčním zahajovacím koncertem konal v rozmezí 20.–22. dubna. Tentokrát pouze s jednodenní soutěžní částí, na vině byl nižší počet přihlášek v porovnání s předešlým kláním. Kvalita soutěžních výkonů ovšem nijak neutrpěla, pětičlenná porota v čele s profesorem AMU Miroslavem Petrášem hodnotila zejména ve 3. a 4. kategorii špičkové výkony. Na laureátský titul mohli aspirovat dva adepti mezi nejstaršími (Seyeon Lim, Viktor Mráček), ovšem vůbec nejlepší výkon podle porotců zazněl ve 3. kategorii a náležel Kamile Šitinové z Liberce. Laureátský titul tedy letos putuje na sever Čech, cena za nejlepší interpretaci skladby Bohuslava Martinů pak do rukou Viktora Mráčka. Neztratili se ani zahraniční soutěžící, prosadili se zejména mezi mladšími: 2. cenu získala Luisa Pönwalter (Rakousko, 1. kategorie) a také Naransoyombo Jin Hae (Mongolsko, 2. kategorie). Vůbec nejúspěšnější cizinkou 28. Heranovy violoncellové soutěže byla pak charismatická Srbka Dora Trifu, vítězka 2. kategorie.

Heranka laureate is a 3rd category participant.

Like last year, before Kocianka, her "little sister" – Heran Violoncello Competition – was held. The 28th year of the competition took place from the 20th to the 22nd of April and started with an opening concert on Thursday. This year, the competition itself was held in only one day due to the small number of participants. The quality of competition performances did not stutter, however. The jury, consisting of 5 members with the Academy of Performing Arts in Prague professor Miroslav Petráš as chairman, registered some exceptional performances, especially in the 3rd and 4th categories. The laureate title was within reach of two participants, Seyeon Lim and Viktor Mráček, however, the very best performance was that of Kamila Šitinová from Liberec. The laureate title was seized by a participant from the north of the Czech Republic, while the prize for the best interpretation went to Viktor Mráček for composition by Bohuslav Martinů. Participants from abroad did not fall behind, especially the younger ones, 2nd place went to Luisa Pönwalter (Austria) in the 1st category and also Naransoyombo Jin Hae (Mongolia) in the 2nd category. The most successful foreign participant of the 28th Heranka was charismatic Dora Trifu from Serbia, the winner of the 2nd category.

Bez sponzorů by oba projekty dávno zanikly

Okem běžného návštěvníka soutěže či festivalu vcelku neviditelná, ale o to zásadnější věc. Nespočet partnerů, sponzorů a také tým, který se o shánění prostředků stará. Vůdčí úlohu v něm má Nadační fond Mistra Jaroslava Kociana. Místopředsdkyně jeho správní rady **Petra Kodytková** si je vědoma, že bez přízně velkých i menších by se v Ústí dávno nehrálo. „Covidová krize a ani současná složitá mezinárodní situace překvapivě neměla hlubší negativní vliv na financování projektů a nesnížilo to ani ochotu sponzorů tyto akce podporovat,“ ubezpečuje.

Jak si obecně vede Kocianovo Ústí po finanční stránce?

Kocianova houslová soutěž i festival Kocianovo Ústí jsou projekty s dlouhodobou tradicí a jsme velice rádi, že se nám stále daří je realizovat. A to i přes složitou současnou dobu, která s sebou nese mimo jiné i zdražování a růst cen. A vše

se odráží v rozpočtu soutěže a festivalu.

Na koho se můžete spolehnout?

Oba projekty podporuje především Město Ústí nad Orlicí jako jejich vyhlášovatel a Nadační fond Mistra Jaroslava Kociana, který sdružuje finanční prostředky sponzorů, dárců a donátorů, kteří na uvedené akce věnují nemalé částky. Jsou to různé nadace, společnosti, firmy i drobní živnostníci.

Patří mezi ně také státní instituce?

Finanční podporu máme také od Pardubického kraje, Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy a Ministerstva kultury České republiky.

Dovedete si představit, že byste o někoho z výše uvedených přišli?

Bez sponzorů a podporovatelů by oba projekty dávno zanikly.

Nakolik obtížné v současnosti prostředky shánět?

Je čím dál složitější zajistit finanční prostředky na akce

takového rozsahu. Čas od času se podaří oslovit nového sponzora nebo podporovatele, ale to je vcelku vzácné. Stejně tak se občas stane, že některý sponzor s námi přestane spolupracovat, ale také se to naštěstí neděje často.

Shánění sponzorských příspěvků má za Nadační fond na starost kromě mne Jana Dytrichová. Všechny naše dárce pravidelně oslovujeme a každoročně s nimi jednáme. Jsme rádi, že s většinou z nich se nám daří udržovat dlouhodobá spolupráce.

Skončila pandemie, začala válka, projeví se to?

Covidová krize a ani současná složitá mezinárodní situace překvapivě neměla hlubší negativní vliv na financování projektů. Nesnížilo to ani ochotu sponzorů tyto akce podporovat, za což jsme velice rádi a všem moc děkujeme.

Již několikrát rok věnuje Nadační fond Mistra Jaroslava Kociana finanční odměny vítězům jednotlivých soutěžních kategorií a

laureátovi. Také věnuje finanční odměnu 15 000,- Kč nejlepšímu interpretovi skladby Jaroslava Kociana, který je určen na základě rozhodnutí odborné poroty soutěže. Nadační fond také finančně zajišťuje Koncert Laureáta KHS z posledního ročníku soutěže, který vítěz obdrží jako hlavní cenu.

A teď hurá na akademii!

V roce 2010 se začal psát, alespoň pro domácí, jeden z nejsilnějších příběhů Kocianky. Mezi soutěžícími se objevilo jejich želízko v ohni, tehdy osmiletá Hana Jasanská. Účasti přibývaly, úspěchy také. A hlavně hrdost Ústeckých na „jejich“ Haničku. Z děvčete je nyní mladá umělkyně, která bez houslí neumí žít. „Když mi po absolváku přikázal pan profesor, ať nechám housle na víkend v Olomouci, ať si odpočinu, připadala jsem si jak bez ruky,“ říká v rozhovoru, který se z původních několika otázek pořádně rozrostl.

Vybavíte si po letech nějak vyložené silné momenty pro vás spjaté se soutěží?

Tak těch by za těch devět let bylo hodně! Každý ročník měl spoustu krásných momentů, ať už spjatých přímo se soutěžením, nebo s koncerty festivalu a lidmi, které jsem potkala. Teď mne napadá jeden, který člověk nezažije, pokud není soutěžící.

Kterýpak?

Vyhlášení výsledku bývá zpravidla půl hodiny po konci kategorie. Služba ale soutěžící chystá za podiem už tak po

dvaceti minutách. Když se pak ale porada poroty nebo třeba psaní diplomů protáhne, sedíme tam, dokud není všechno připraveno. Což všichni velmi silně prožíváme. Nezávisle na tom, jak hrajeme, odkud jsme, kdo nás učí, jak jsme zahráli, v tu chvíli jsme všichni ve stejné situaci – nevíme, co nás čeká, jak jsme dopadli, a rádi bychom už to měli za sebou. Čím delší to čekání pak je, tím více nám to všem „leze na mozek“.

Zažila jste nějakou opravdu extrémně dlouhou pauzu?

Pamatuju si, že nejdéle jsem v zákulisí čekala snad dvě hodiny. To už jsme tam ladili skleničky a hráli piškvorky.

Silný zážitek to je částečně kvůli aktuálním emocím, co člověk prožívá. Zároveň ale je to vlastně také možnost strávit více času s ostatními soutěžícími. Člověk se tak dostane do řeči s lidmi, se kterými by se normálně nepotkal. Dozví se spoustu zajímavých věcí, podnětů, najde nové přátele...

Kterého ze svých úspěchů si nejvíce ceníte? Dala by se nějak porovnat obtížnost jednotlivých kategorií?

Nemyslím si, že dokážu

vybrat jeden konkrétní výsledek, kterého si vážím nejvíce. Spíše si cením vůbec té možnosti tolikrát soutěžit, tolika postupů do druhého kola a té řady pěti třetích cen. Obtížnost se přirozeně s každou starší kategorií stupňuje. Já soutěžila třikrát v první kategorii a pak dvakrát ve druhé, třetí i čtvrté. Každá z nich má nějaká úskalí, se kterými se člověk potýká, ale přechod alespoň pro mne byl vždycky plynulý.

Liší se ještě v něčem?

První kategorie do 10 let bývá nejplnější, s největším věkovým i uměleckým rozdílem. Ve druhé kategorii 11 a 12 let zase houslisti přichází do kritického věku, začínají cvičit těžší repertoár, spousta dětí v té době skončí... Třetí kategorie v rozmezí 13-14 byla, alespoň pro mne, asi nejkldnější. Člověk už má nějaký umělecký základ, na kterém staví, získává představu o tom, co a jak chce hrát. A čtvrtá kategorie pro patnácti a šestnáctileté bývá už plná vycházejících umělců. Ti zahraniční jsou už zpravidla na vysokých školách, čeští houslisté nastupují na konzervatoře...

Mění se nějak v průběhu let úroveň Kocianky jako takové?

Proměnlivost úrovně soutěže já sama asi za těch pár let posoudit nedokážu. Obzvláště z pozice soutěžícího člověk nemá nad soutěží takový nadhled, aby to posoudil. Co ale zhodnotit můžu, je fakt, že Kocianka stále

patří mezi soutěžní špičku. Jako jedna z mála díky věkovému limitu do 16 let a rozdělení dětí do kategorií umožňuje soutěžit na světové úrovni mladým houslistům, kteří by jinak museli soutěžit s mnohem staršími umělci. Na zahraničních soutěžích jsou často rozpětí v kategoriích větší a soutěžit si tedy troufne méně houslistů. Během dětství, když jsem naježdila několik soutěží ročně, jsem mohla vidět Kocianku v porovnání s jinými soutěžemi pro mladé houslisty.

A tam by porovnání vyznělo jak?

To si Ústí vždycky stálo nejlépe, ať už z hudebního hlediska díky úrovni soutěže a festivalu, nebo organizačně. Teď je zase zajímavé vidět porovnání s dospěláckými soutěžemi. V září jsem třeba byla na Mezinárodní houslové soutěži na VŠMU v Bratislavě a celou dobu jsem měla pocit, že vím, do čeho jdu, ačkoliv jsem tam nikdy nebyla.

Čím to?

Protože jsem podobné soutěžní prostředí zažila už v Ústí. Řekla bych, že Kocianka slouží pro spoustu mladých houslistů jako skvělý startovací můstek, kde si člověk už jako dítě vyzkouší vysokou úroveň soutěže a není potom v šoku, když soutěží v dospělosti.

Na soutěži vás můžeme potkat, i když už nesoutěžíte. Jak vypadá takový váš den na Kociance, co všechno stihnete?

Zpravidla byste mne našli někde pobíhat po škole. Nejvíce času trávím na inspi – mám službu v zákulisí, chodím pro soutěžící, vodím je do přípravy. Většinou přijdu do hudebky už ráno, ještě před začátkem soutěže. Zjistím si, v jakém pořadí soutěžící hrají a na kterých třídách je najdu. Během soutěže už pak jsem většinou buď vzadu za sálem, kde čekám, až někdo dohraje, nebo jdu pro dalšího soutěžícího do třídy. Občas mě taky můžete vidět na pódiu obracet noty klavíristům, pokud je to potřeba.

A vaše nejoblíbenější činnost?

Ze všech věcí, co jsem na Kociance kdy dělala, mne služba v zákulisí baví upřímně asi nejvíce. Bývá nás tam většinou víc, můžu si tak popovídat s učiteli z hudebky, se kterými se normálně nevidám. Zároveň přijdu do přímého kontaktu se soutěžícími, s pedagogy, klavíristy. Člověk se dozví spoustu zajímavých věcí a je stále v akci. Zároveň je to činnost, kterou jsem dělala i celé roky, co jsem soutěžila. Na inspicí bývá totiž často Věrka Němcová, která mne roky učila na klavír a doprovázela. Volné dny mezi soutěžením jsem tak trávila s ní v zákulisí.

Vypomáháte také při vyhlášení, vidíte...

Je zvykem, že kategorii někdo z inspicentů přivede na pódium a pak pomáhá při vyhlášení výsledků – podává dárky, diplomy... Je hodně zajímavé to zažít z druhé strany. Ještě před pár lety jsem seděla celá nervózní v zákulisí a viděla jsem, jak inspicientka drží předepsané diplomy s výsledky... A teď jsem to zase já, kdo tam stojí s diplomy a sleduje ty nervózní tváře.

Je nějaký ze soutěžících, vítězů či laureátů, který vám utkvěl v paměti?

Ze poslední roky by jich bylo asi hodně. Nejvíce asi čeští houslisti, jelikož se s nimi většinou potkám i mimo Kocianku, sledujeme se na sociálních sítích. Z nich mne teď napadá hlavně Dan

Matejčka, který roky soutěžil o pár let pode mnou. Se zahraničními soutěžícími je to složitější, jelikož s nimi se člověk už tolik do řeči nedostane. Občas se mi ale někdo mihne na instagramu či facebooku nebo se třeba potkáme na soutěži. Jít studovat konzervatoř je určitě něco jiného než přihlásit se třeba na gymnázium a pak roky přemýšlet, co budu dělat.

Bylo to pro vás obtížné rozhodování? Nepřišla někdy chvíle, kdy jste litovala?

Obtížné rozhodování to rozhodně nebylo. (směje se) Mám dvě starší sestry a když jsem se narodila, obě už hrály na housle. Starší Ráda udělala dva cykly zušky a pak vystudovala speciální pedagogiku, ale Marťa má housle vystudované na konzervatoři i akademii. Ke studiu na konzervatoř se rozhodla v osmé třídě, já byla v té době v první. A protože jsem samozřejmě musela dělat všechno stejně, rozhodla jsem se tehdy, že na konzervatoř půjdu taky.

Opravdu v první třídě?

Přišlo mi to přirozené. Od té doby jsem z plánu vlastně nesešla. Nutno podotknout, nemyslím si, že všichni tohle přesvědčení brali tehdy vážně, v šesti letech dítě přeci jen mění své budoucí povolání třikrát týdně. (směje se) Hádám ale, že velmi rychle jim došlo, že já opravdu neplánuju dělat něco jiného. Možná spíš mysleli, že budu kromě houslí ještě dělat něco jiného. Mám velkou

spoustu koníčků, táta vždycky říká, že budu první, co zahraje na housle ve vesmíru.

Dvořákovo Largo zaznělo na Měsíci, tak třeba budete mít štěstí. Lítost u vás tedy nepřišla?

Brzkého rozhodnutí jsem asi nikdy nelitovala. Pravda je, že člověka napadne takové to „co bych dělala kdyby...“ takže vím, co bych asi vystudovala, kdybych nešla na konzervatoř. Ale nikdy jsem studia houslí nelitovala, i když člověk třeba neprochází nejpříjemnějším obdobím. Bojovala jsem trochu s bolestmi rukou a pak tady taky byl covid. Vždycky tu byl někdo nebo něco, co mi připomnělo, že to opravdu chci dělat. Ať už nějaký koncert, nebo třeba jen hodina houslí.

Najdete i další pozitiva?

Další důvod, proč bych toho nikdy nelitovala, je teď retrospektivně to množství přátel, které mi hudba přinesla. Na olomouckou konzervatoř jsem šla mimo jiné i proto, že se mi líbilo, jak je škola malá. Kapacitu má jen nějakých 120 studentů, což znamená, že se všichni známe. Za těch šest let jsem si tam našla spoustu kamarádů, napříč obory a ročníky, za které jsem moc vděčná. To bych za nic neměnila.

Scan me

Budova Základní umělecké školy Jaroslava Kociana oslavila 20 let!

Kocianova i Heranova soutěž těží z výjimečného zázemí, které jim poskytuje zdejší základní umělecká škola. A to už dvě desetiletí! Stavba dle návrhu Ing. arch. Karla Blanka začala v říjnu 2000. Dokončena byla o dva roky a dva měsíce později, první žáky přivítala v únoru 2003. V sobotu 11. února si škola připomněla 20 let existence celodenním programem včetně slavnostního koncertu učitelů. Nechyběl u něj ani ředitel PaedDr. Jiří Tomášek, který školu vede nepřetržitě již od roku 1988 a pro něhož je letošní školní rok rozlučkovým.

Vítáme Vás na 65. ročníku KHS

Opět se po roce odvíjí známý scénář prvních květnových dnů, kdy po městě chodí spousta drobných skupinek turistů a jejich středem je mladý houslista nebo houslistka. Cíl jejich cesty je jednoznačný. Je to budova ZUŠ Jaroslava Kociana, kde právě dnes začíná další ročník výjimečného hudebního svátku. Svátku, který je oslavou hudby a houslové hry, na kterém Vás všechny co nejsrdečněji vítáme a zdravíme.

Kocianova houslová soutěž si záhy po svém založení vybudovala ojedinelou pověst, na které se tentokrát svou účastí podílejte i Vy, ať již jako soutěžící, porotci, pedagogové, klavíristé – korepetitoři, rodiče nebo natěšení diváci. A věru je na co se těšit – každoročně jsme na této náročné soutěži svědky mimořádných výkonů, kde i tzv. standard představuje cosi výjimečného, a nad výkony některých soutěžících v jejich "hvězdných" chvílích, kdy se opravdu daří, lidově řečeno zůstává rozum stát a tají se dech.

Klobouk dolů před porotou, která musí všem spravedlivě měřit, a to v hudební disciplíně, kde na rozdíl od sportu nerozhodují měřitelné sekundy nebo centimetry, ale éterické emoce, nasazení, vášeň. Technická připravenost je samozřejmostí, mnohde rozhoduje nadhled interpreta, cit. A ve finále nejlepších výkonů až hypnotická atmosféra, která očaruje všechny přítomné. My starší mezi pořadateli pamatujeme řadu soutěžních výkonů, které s publikem doslova "zamávaly". Při vítání všech hostů soutěže přejeme my pořadatelé soutěžícím i porotcům hodně takových výkonů, kde bodové hodnocení nebude stačit a kdy soutěžícím i hodnotícím bude líto, že bodová stupnice není barevnější, plastičtější... lépe popisující všechny nuance výkonu. Na takové výkony se samozřejmě těšíme i my laici.

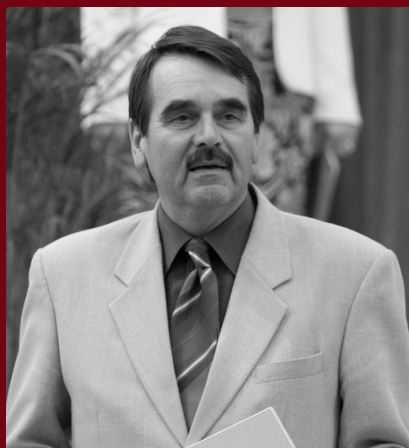
Vítáme Vás v Ústí nad Orlicí a vězte, že to je město hudbymilovné. Už před dávnými lety se zde ustálilo rčení, že "V

Ústí umí každý houslí". Hudební tradice Ústí nad Orlicí jsou silné a dlouhé, přispívá k nim i pečování o odkaz Mistra Jaroslava Kociana a soutěž, která je mu zasvěcena. Ještě donedávna jste mohli v ulicích poměrně často potkávat pamětníky Jaroslava Kociana, byt zemřel již v roce 1950. Někteří si na Jaroslava Kociana pamatují dodnes. Ostatně jako velký monument stojí za městem vila, lemovaná velkými písmeny J K, kterou Jaroslav Kocian obýval poslední roky svého života.

Mějte se v rodném městě Jaroslava Kociana krásně, užijte si svůj pobyt zde. A hlavně si užijte 65. ročník KHS, soutěže, kterou svojí přítomností spoluvytváříte.

Nedožitě osmdesátiny Pavla Sedláčka

V letošním roce si připomeneme jubileum člověka, který Kociance zasvětil padesát let svého života – Pavla Sedláčka. Neúnavný pořadatel, který zakládal Nadační fond Mistra Jaroslava Kociana a dvě dekády stál v jeho čele, by 22. srpna oslavil 80. narozeniny. Bývalý místostarosta města a kulturně činný člověk nás opustil 16. července 2021. Čest jeho památce.

Vyhlašovatel a titulární sponzor:

[ou] Město Ústí nad Orlicí

Generální partner:

RIETER

Hlavní partner:

Odborní partneři:

Bärenreiter

našenoty.cz

Partneři:

MINISTERSTVO KULTURY

Pardubický kraj

ČESKÁ NADACE 2000

Mediální partneři:

Zpravodaj Kocianova Ústí

šéfredaktor
redakce

Natália Kudrnová
Jan Pokorný
Miroslav Němec
Kateřina Rejmanová
Šimon Švejda
Kristýna Šedová
Tereza Ilgnerová
Lukáš Prokeš
Lucie Zamazalová
Grantis, s.r.o.

překlad
foto

grafika
tisk

